

Gelinciğin Kayıp Bagajı

Ebru Mina TOMURCUK

Gelinciğın Kayıp Bagajı

Ebru Mina TOMURCUK

Yoğun istasyonda aydınlık bir sabah yaşıyordu. Hardal sarısı atkılı ve minik yuvarlak gözlüklü küçük bir gelincik, büyük kapılardan aceleyle geçti. Göğsünde kahverengi deri bir çanta, arkasında da sallanan uzun ve ince bir kuyruk vardı. Bugün onun büyük yolculuk günüydü ve içi hafif, mutluydu. Kırdaki kuzenini ziyarete gidiyordu.

Gelincik, bankların yanında bir yer buldu ve valizini yere koydu. Gümüş tokalı, sağlam mavi bir valizdi. Biletini kontrol etmek için çantasına baktı, sonra saate göz attı. Bolca zamanı vardı. İstasyon, gelip giden canlılarla doluydu ve gelincik hafif bir heyecan hissetti. Yolculuk için bir atıştırmalık almaya karar verdi.

Bankın yanına döndüğünde gelincik olduğu yerde donakaldı. Mavi valizi gitmişti! Sağına soluna baktı, koyu kahverengi gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açılmıştı. Uzun kuyruğu sarktı, siyah burnu endişeyle seğirdi. Nerede olabilirdi? Boğazında bir yumru hissetti ve ne yapacağını bilemedi.

Tam o sırada, yeşil istasyon görevlisi yeleği giymiş bir tavşan aceleyle yanına geldi. İçi pembe, uzun dik kulakları ve sevecen bir gülümsemesi vardı. "Merhaba, ben Rosa," dedi. "Endişeli görünüyorsun. Yardım edebilir miyim?" Gelincik kayıp bagajını anlattı. Rosa kırmızı bir defter ve kurşun kalem çıkardı. "Endişelenme," dedi. "İzini birlikte geriye doğru süreceğiz."

Önce Rosa, gelinciği bilet gişesine götürdü. Gişedeki görevli başını salladı. "Burada valiz yok," dedi. Gelinciğin bıyıkları sarktı. Rosa kırmızı defterine bir şeyler yazdı. "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Aramaya devam edeceğiz. Biletini aldıktan sonra nereye gittin?" Gelincik derin derin düşündü, sonra bekleme salonunu işaret etti.

Bekleme salonuna yürüdüler; birkaç hayvan banklarda oturuyordu. Gelincik her koltuğun altına baktı ama mavi valiz yoktu. İçini çekti. "Onu asla bulamayacağım," dedi. Rosa patisini okşadı. "Adım adım düşünelim," dedi. "Bir atıştırmalık aldın, değil mi? Büfe tezgâhına bakalım." Gelincik başını salladı ve onu izledi.

Büfe tezgâhında, taze çöreklerin kokusuyla gelinciğin ağzı sulandı. Tezgâhın arkasındaki kirpiye valizini sordu. Kirpi başını salladı. "Onu görmedim," dedi. Gelinciğin omuzları çöktü. Rosa kırmızı defterini açtı ve notlarına baktı. "Çok cesur davrandın," dedi. "Şimdi hatırladığın son yere bakalım."

Gelincik gözlerini kapattı ve sabahını gözünde canlandırmaya çalıştı. Sıcak bir çörek aldığını ve sonra büyük saatin yanındaki bir bankta oturduğunu hatırladı. "Sanırım onu bankın yanında bıraktım!" dedi. Rosa'nın kulakları dikildi. "Gidip bakalım," dedi gülümseyerek. İstasyonun içinden aceleyle geri döndüler; gelinciğin kuyruğu umutla sallanıyordu. Saat üstlerinde usulca tik tak ediyordu.

Bankın yanına vardıklarında gelincik soluğunu tuttu. Mavi valizi oradaydı, sapasağlam, koltuğun altına sıkışmıştı. Heyecandan onu unutmuştu. "Buldun!" diye haykırdı. Rosa gülümsedi ve defterini kaldırdı. "Sen buldun," dedi. "Sadece izini geriye doğru sürmen gerekiyordu." Gelincik valizine sarıldı ve Rosa'ya tekrar tekrar teşekkür etti.

Gelincik, eşyalarını bir arada tutsaydı bu kadar endişelenmeyeceğini fark etti. Yolculuğunda daha düzenli olacağına kendi kendine söz verdi. Rosa, çantasına küçük bir çıkartma verdi. "İyi şans için," dedi. Gelincik, yeni arkadaşı ve bulunan bagajıyla gurur duydu. Biletini ve valizini bir kez daha kontrol etti.

Tren istasyona düdüğü çalarak girerken gelincik Rosa'ya döndü. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Korkutucu bir sabahı çok daha güzel yaptın." Rosa gülümsedi. "Bu benim işim," dedi. "Ve sen izini geriye doğru sürmek için çok cesurdun." Patilerini sıktılar. Gelinciğin içi ısındı ve endişesi sabah sisleri gibi eriyip gitti.

Gelincik trene bindi ve pencere kenarında bir yer buldu. Perondaki Rosa'ya el salladı. Rosa da patisinde kırmızı defteriyle karşılık verdi. Tren düdüğü çaldı ve yolculuk başladı. Gelincik yerleşti, sakin ve mutlu hissediyordu. Düzenli olmanın yolculuğun tadını daha da çıkarmasına yardımcı olacağını biliyordu. Yeni arkadaşı ona değerli bir ders öğretmişti.

Tren kırların içinden geçerken gelincik çantasını açtı ve küçük bir harita buldu. Kuzenini ziyaretini planlayarak onu dikkatle inceledi. Düzenli olduğu için kendisiyle gurur duydu. Tarlalar yeşil ve altın renginde akıp gidiyordu. Önündeki macerayı ve edindiği arkadaşı düşünerek gülümsedi. Yolculuk yepyeni bir başlangıç gibiydi.

Tren durağına vardığında gelincik valizi elinde indi. Kuzeni peronda bekliyordu. "Başardın!" diye haykırdı. Gelincik ona kayıp bagajını ve yardım eden yardımsever tavşanı anlattı. "Ne güzel bir ders," dedi kuzeni. "Düzen gerçekten de endişeyi azaltıyor." Gelincik başını salladı, kendini bilge ve mutlu hissediyordu.

O akşam gelincik Rosa'ya bir teşekkür notu yazdı. Yardımının onun için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Bir sonraki yolculuğu için de bir kontrol listesi hazırladı, böylece valizini her zaman hatırlayacaktı. Düzenli olmanın onu sakin ve her şeye hazır hissettirdiğini biliyordu. Ve yeşil yelekli yeni arkadaşını düşünerek gülümsedi.

Gelincik, biraz düzenin büyük endişeleri kovabileceğini öğrendi. Valizini yanından ayırmadı ve kontrol listesini hep el altında tuttu. Ve her yolculuğa çıktığında, istasyonda izini geriye doğru sürmesine yardım eden yardımsever tavşanı hatırladı. Bagajı güvende ve yanında yeni bir arkadaşıyla mutlu bir şekilde trene bindi ve yolculuğuna başladı.